

PRECIESJE.

Ik breng mijn dochter op koffievizite bij onze lieve buurvrouw, die op vaste dagen haar kleinkinderen om zich heen verzamelt aan tafel en zoo nu en dan Suusje opneemt in den vroolijken kring. Als ik dan weg ga, laat een zesjarige, blozende, blonde zus me uit. En terwijl ik mijn mantel dichtknoop in de vestibule, zeg ik, omdat ik wat zorgelijk sta te denken, of mijn dochter nu wel heusch *eten* zal — zij, een slechte eetster zelfs bij de grootst mogelijke zorg aan haar maaltijden besteed.

„Zeg jij nog eens tegen Suusje, dat ze goed moet eten. En zal je 't me dan eens vertellen?”

Om een praatje verlegen in mijn bezorgdheid, heb ik 't er uit geflapt.

En nu gaat ze in den hoek der vestibule staan leunen, kijkt me met groote, o zoo goddelijk open en eerlijke oogen aan en zegt welwillend, beleefd, voorkomend:

„Ja, ziet u, dat durf ik u niet vast beloven. Want ik ken u maar zoo weinig en daarom zie ik u maar zoo weinig — en als ik u dan weer zie, ben ik 't misschien wel vergeten.

NANNIE VAN WEHL.